

Kata Sangkhae

Rama IX Art Museum Foundation

You Are Here

B-CAT-2-0061
SOL-0098-03-2543

You Are Here

Rama IX Art Museum Foundation Kata Sangkhae • March 25th, 2000 - April 29th, 2000 • Bangkok University Art Gallery

ในการทำงานศิลปะของตัวเองนั้น เริ่มจาก คำถามและปัญหาที่โต้ตอบกับสภาพแวดล้อมรอบตัว สภาพของสังคมเมืองที่ตนเองอยู่ ระบบความคิดของผู้คนและเหตุการณ์ต่างๆ

ทัศนคติที่มีต่อสังคม ผมได้เชื่อมโยงความคิดทางศิลปะ ซึ่งคิดถึงศิลปะที่มีใช้เป็นเพียงภาพสะท้อน แต่เข้าไปในชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน คลุกเคล้าจริงๆ กับสังคม ใช้คน สถานที่ พฤติกรรม และสถานการณ์จริงๆ ประกอบกับมุมมองในเรื่องของหน้าที่ใช้งานที่ผสมผสานกับจินตนาการ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตมนุษย์ โดยมีข้อสังเกตถึงลักษณะของวัตถุและพฤติกรรมต่างๆ นั้นล้วนถูกกำหนดโดยเหตุผลทางการใช้งาน ส่งผลให้งานมีลักษณะของการผสมผสานระหว่าง คน ศิลปะ วิถีชีวิต วัตถุ ฯลฯ

ผลงานที่สร้างขึ้นจึงมีหน้าที่ในเชิงวัตถุใช้งาน เกิดขึ้นพร้อมๆ กันด้วยซึ่งสร้างมุมมองอีกมุมหนึ่ง ในส่วนของประสบการณ์ที่ได้สัมผัส หรือมีส่วนร่วมในงานศิลปะ สอดคล้องกับการเชื่อมโยงคน สังคม ศิลปะเข้าด้วยกัน ประกอบกับปัจจุบันมีสื่อมากมาย ไม่ว่าจะเป็น โทรทัศน์ วิทยุ สิ่งพิมพ์ ซึ่งย่อประสบการณ์จริงของมนุษย์เข้ามา จนเราไม่ต้องสัมผัสรับรู้ได้ หากแต่สิ่งเหล่านั้นแม้จะรับรู้ได้ แต่มีอาจเก็บเอาประสบการณ์ทั้งหมด ของความจริงเอาไว้ได้ ศิลปะก็เช่นเดียวกันสามารถรับรู้ได้ว่า ศิลปินคนใด ทำงานอะไร รูปแบบไหน หรืออาจจะไม่จำเป็นต้องทำงานออกมาจริงๆ ก็ได้ แต่สามารถทำให้คนได้รับรู้ เพียงแต่ไม่มีโอกาสให้คนได้สัมผัสเท่านั้น

ในมุมมองใหม่ที่เกิดขึ้นจากหน้าที่ใช้งานนั้นมีความสนใจ ในเรื่องของประสบการณ์ และพยายามที่จะสร้างงานให้มีทั้งในส่วนของ การรับรู้ ได้สัมผัสจากประสบการณ์ตรง แต่ยังคงสอดคล้องกับการสร้างความปลอดภัยในระบบขนส่งมวลชนและวิถีชีวิต ในวิถีทางทางศิลปะ ที่ไม่ยึดติดกับรูปแบบใด งานศิลปะที่เกิดขึ้นภายนอกเงื่อนไขของห้องแสดงงานศิลปะ ซึ่งเป็นงานที่สร้างในสถานที่ต่างๆ ไปไม่ใช่สถานที่เจาะจงที่จะแสดงงานศิลปะนั้น ก็เป็นสิ่งที่สนทนากับคน ซึ่งเป็นการรับรู้ในวงกว้างและตรง คนที่พบเห็นก็ไม่จำเป็นต้องรู้ว่าสิ่งนั้นคือ งานศิลปะ แต่สิ่งที่พวกเขาเหล่านั้นได้ไป ไม่ใช่สถานที่ที่เป็นศิลปะ ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาพบเห็นทุกวัน สิ่งนั้นที่เขาสัมผัสรับรู้ได้

ความสนใจของคนที่ไม่ได้ทำงานศิลปะก็คือ ความจริงอันพิเศษที่ใกล้เคียงกับชีวิตของตนเองไม่จำเป็นต้องรู้ ต้องคอยจะมีการแสดงงานศิลปะขึ้นที่ไหน แต่สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นสิ่งที่เกี่ยวกับจินตนาการ ความคิด ที่แต่ละคนสามารถรับรู้ได้ งานศิลปะที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนั้น บางครั้งมีกิจกรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง ในความเป็นจริงการทำการกิจกรรมและการดำเนินชีวิตนั้นสานเกี่ยวเนื่องกันตลอดเวลา งานศิลปะที่บางส่วนก็เช่นกันใช้กิจกรรมและการดำเนินไปของเวลา เป็นตัวผลักดันให้เกิดผลที่น่าไตร่ตรองและพิจารณา

ในการที่จะไปชมงานศิลปะสักชิ้นหนึ่ง หรือพบงานของคนคนหนึ่ง ก็จะต้องพยายามหาว่า สถานที่แสดงงานอยู่ที่ใด ไปอย่างไร แล้วจึงเดินเข้าไปชม โดยที่ความเป็นจริงแล้ว ชีวิตประจำวันปกติก็ไม่จำเป็นต้องไปหา หรือไปชมงานศิลปะ ก็สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องไปชมงานศิลปะที่ไหนเลย

ในอีกแง่มุมหนึ่งคือ สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับสังคมกับคนโดยตรง ความปรารถนาของคนทำงานศิลปะเองก็ต้องการที่จะตอบโต้ สนทนากับคน การสร้างงานที่ใกล้กับคนและสังคมก็เป็นสิ่งที่ชัดเจน จะเป็นแรงผลักดันทางปัญญาให้กับผู้คน

Creativity is like travel. It is the effort to make the difference, to create new and better things. This is the very important factor to develop the artwork. When the creativity keeps going on, come the imagination. This is like the travel of creativity.

My art works are influenced and created from the way of living in Bangkok, a big city with many problems. Overcrowded environment and difficulties in moving around the city present Bangkok very well.

We have to face the traffic jam and the fail public transportation system that cannot serve the quick population increase. Peoples life, shops, stalls are connected to the travel. They are temporary and always changeable. This is related to the philosophy that everything goes on, the earth moves and the universe revolves. The anxiety and unsecure feeling of the people living in this society affect the creation of the artwork, connecting to life and the travel in the city of Bangkok.

Travel is so very important for humans life that it can become inseparable. Some people think that life is like travelling. From the past, man traveled to learn, starting from short distance, collecting experiences, going further and further exploring the continent and the ocean. Vertically, man tries to go as deep as they can in the sea and to go highest in the sky, above the people in the space, for learning and experiencing. It seems that man tries to prove his being, his identity and his value of the existence in this world. Travel is to go forwards from old to new, from bad to good. On the other hand, travel is a search for the betterment.

Idealistically, public art in particular is supposed to be exhibition at nonspecific places. In addition, it should be publicity seen and acknowledge by people in respective areas. Nevertheless, several art spectators may not recognize what they see really are artistic products at first sight perhaps. But what they have discovered is extraordinary reality which means same thing do not usually occur everyday.

A point of interest in art among general nonartistic enthusiasts is in fact the special reality, which links to true experiences explicitly. Ordinary people, thus are not required to anticipate or wait to hear what the location of the art exhibition is and when the mentioned artistic interest is virtually similar to peoples imaginations, ideas, and realization.

The artwork that associates with life occasionally involves or comprises with some extra activities. Actually, activity conduct and individuals life styles always connect to one another at all time. In the same respect, the artwork employs activities and time as a motivation to general considerable and noticeable result.

In an event of attending art gallery, for example we would spend great deal of effort to figure out where the exhibition is located at, and how to get there so that we are not going to miss any part of the show. In reality, however, he can perform everyday life activities without seeing art works.

Nevertheless, another aspect of art asserts an idea of connecting art works with human and social directly. Artists have intensively desire to interact and communicate with others. Some forms of art that closely related to peoples exact experience and society as a whole therefore become easier to understand and more apparently.

>> >> >>

- อ. โจ เก่งเคยพูดถึงว่าเก่งเมื่อ เบื่อ อะไร
- เก่ง เบื่อชีวิต
- พี่แอน เบื่อชีวิตยัง
- เก่ง เหมือนกับว่ามันเช้า ทุกวันต้องไปมหาวิทยาลัย มันเมื่อไรเช้า ๆ แล้วก็กลับมา
- พี่แอน นั่นคือการเดินทางอันหนึ่ง
- อ. โจ จุดหนึ่งที่นำเสนอในงานชุดก่อนๆ คือมันเหมือนของที่ถูกออกแบบมาเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย ผมมองงานหลายๆ ชุดของเก่งว่าเป็นยานพาหนะที่พาร่างกายเคลื่อนไปใน space
- พี่แอน ที่เรามองนะ คราวนี้เก่งทำงานนี้เหมือนกับถอยตัวเองออกมา
- เก่ง ก็อาจจะเป็นการถอยห่าง เคยรู้สึกแบบนี้อยู่ครั้งหนึ่ง ตอนที่ทำงาน sleep ที่เอาคน 3 คนไปลอยน้ำ รู้สึกว่าเหมือนกับว่าถ้าเราไม่ถอยอะไรมาซักนิดจะต้องตายแน่ ๆ เลย เหมือนกับไม่ได้แล้ว ต้องขยับตัวเองออกมานิดหนึ่ง
- พี่แอน ต้อง keep distant ไว้
- เก่ง มั้งครับ เพราะรู้สึกว่ามันจะต้องตายก็เลยไม่เอาดีกว่า ถอยมาอีกนิด ตอนนั้นมาทำงานบนบกแทน การถอยมาดูตัวเองนิดหนึ่งเหมือนกับว่าอาจจะไม่ใช่ตาย แต่ว่ามันมีสิ่งที่จะต้องทำให้ทบทวน หรือเพราะว่าชีวิตมันเปลี่ยนไป และมันต้องการการถอยมาทบทวนหนึ่ง
- อ. โจ มันเหมือนกับการเดินทางมาถึงจุดที่วางแผนแล้วมองกลับไป ว่าเราจะไปทางไหน และมันก็อยู่ในช่วงที่เก่งจะไปเรียนต่อด้วย ณ จุดหนึ่งในชีวิต เราต้อง step back เพื่อจะได้เห็นอะไรที่ชัดเจนขึ้น เมื่อก่อนมันยังไม่เห็นภาพรวม ในงานชุดล่าสุดนี้เก่งเอาภาพรวมออกมาในเรื่อง scale มันชัดเจนมาก เพราะว่าในงานที่ผ่านมาเป็น life size ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นร่างกายหรือเมือง แต่คราวนี้เก่งลด scale ของเมือง ให้มันเป็นแค่แผนที่ แต่ว่าร่างกายยังเท่าเดิม ไม่รู้เก่งคิดเหมือนกันหรือเปล่าว่า เมื่อย่อ scale ของตัวเมืองให้เล็กลงเวลาคนดูเดินเข้าไปในงานเหมือนกับว่ากำลังบินอยู่
- เก่ง เป็น bird eye view
- อ. โจ ใช่เป็น bird eye view
- พี่แอน ช่วยเล่าถึงการทำงานของเก่งให้ฟังหน่อย โดยเฉพาะการ document งาน
- เก่ง การเริ่ม document งาน ... คือผมไม่สามารถที่จะเอาสิ่งที่มียู่ในชีวิตจริงออกมาได้หมด ผมก็ต้อง document หลังจากนั้นก็ไปใช้มันไปซักระยะหนึ่ง ผมเห็นว่าบางครั้งมันแทบจะเป็นส่วนหนึ่งของงาน บางทีมันยังสามารถแยกตัวออกมา ผมพบว่าการเก็บเอาความจริงมันมีหลายวิธี ทั้งในภาพถ่าย, video หรือเทป มันให้ความจริงคนละอย่างกัน ผมใช้วิธีการที่หลากหลายในการเก็บ เพราะผมพยายามจะดึงตรงนั้นออกมาให้ได้มากที่สุด
- อ. โจ อยากให้เก่งพูดถึงวัสดุที่ใช้ทำตัวแผนที่ ทำไม่ถึงเลือกใช้ดินเผา
- เก่ง การที่เลือกดินเผา อย่างแรกเลยอยากจะทำให้ชีวิต คิดว่าเราจะมีโอกาสใช้ชีวิตกับอะไรสักอย่างผมว่าดินมันเป็นส่วนหนึ่งที่มันสัมพันธ์กับมือ กับการกระทำ อย่างที่สองคือผมคิดถึงความเป็นพื้นดิน ผมต้องการสร้างแผนที่ของผมจากพื้นดิน แล้วอีกส่วนหนึ่งในพื้นที่ห้องแสดงผลผมก็จะใช้ขี้หมูสีขาว ซึ่งมีความเป็นมีลักษณะที่มันสังเคราะห์ด้วย

sleep

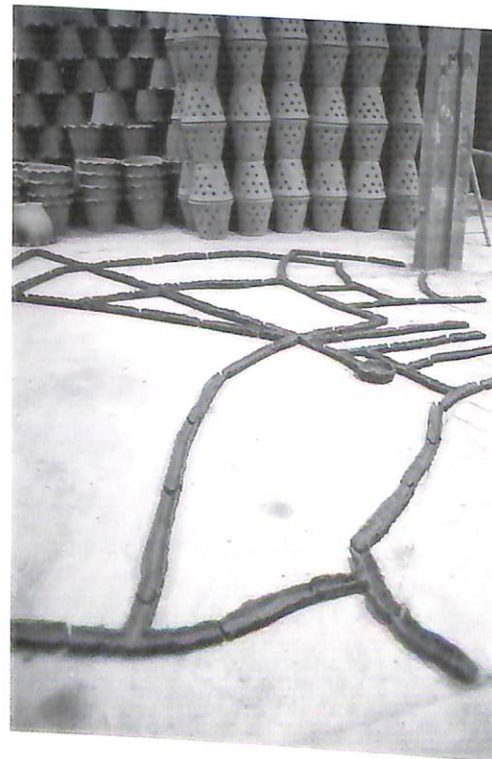
อ. โจ process ตั้งเดิมอย่างหนึ่งของการสร้างงานประติมากรรมก็คือการปั้น ผมว่ามันน่าสนใจตรงที่แกตั้ง process ของงานปั้นออกมาใช้ในงานลักษณะนี้ แล้วอีกอย่างดินมันมีชีวิตอยู่ การที่ตัวศิลปินปั้นขึ้นเป็น form แล้วเขามันทำให้มันตาย เพื่อให้สิ่งที่สร้างขึ้นมาคงสภาพอยู่ แต่ว่าวงจรชีวิตไม่ได้จบแค่นั้น มันอาจจะมีการย่อยสลายไปเหมือนกับโซ่วชีวิตอีกอย่างของเมืองออกมาด้วย

อ. โจ >> (ดูรูป form อันหนึ่งในงานชิ้นล่าสุด)

แกพูดถึงเขาวงกตซึ่งแกเคยบอกว่าเดินขึ้น แล้วกลับมาที่เดิมเสมอ มองให้ดีๆ ะ มันคล้าย ๆ กับดอกบัวด้วย แกคิดอะไร มันเหมือนชีวิตนะ

แก จริง ๆ มันเป็นเขาวงกต มันเป็นเขาดินน้ำมันที่ปั้นเล่นตอนเด็ก ๆ ก็คือจะเอาดินน้ำมันทำเป็นเส้น, บันลูกกลม แล้วก็เป่า มันก็จะย้อนกลับมาที่เดิมอีกครั้ง เหมือนกับการแสวงหาที่มีอยู่อย่างต่อเนื่องตลอดเวลา ผมคิดว่าการแสวงหาเป็นสิ่งที่สำคัญ

พี่แอน งานของแต่ละคนก็คือการแสวงหา งานของแกเรารู้ว่านั่นก็คือเรื่องของการแสวงหา กับสิ่งที่แกทำอยู่ ไม่ว่าจะเป็นการแสวงหาสิ่งที่มันยากเย็นแสนเข็ญ ซึ่งก็เหมือนกับความไม่แน่นอน มันเหมือนกับแกผ่านอะไรมาซึ่งอย่างจนถึงจุดหนึ่งที่รับรู้บางสิ่งบางอย่างขึ้นมา

อ. โจ กลับมาจุดเดิมเริ่มต้น เหมือนความไม่แน่นอน เหมือนเป็นเขาวงกต ขึ้นไป ความไม่แน่นอนความไม่คงที่ ตอนเด็ก ๆ เค้าจะปั้นกัน พี่แอนก็เล่นเหวอครับ

อ. โจ เราชอบวิธีบีบ ๆ รู้สึกว่ามันค่อนข้างจะใกล้ชิดเพราะว่าสัมผัสได้ ถ้าพูดถึงการกลับมาอยู่ที่พื้นดินอีกครั้ง ผมหมายถึงเรื่องของการโน้มถ่วง แต่ก่อนที่ผ่านมา แกพยายามที่จะปฏิเสธโน้มถ่วงมากเกินไป เซน ซดลอยน้ำ แต่คราวนี้เหมือนกับพยายามที่จะกลับมาอยู่ที่พื้นดินอีกครั้ง

พี่แอน อยู่กับมันนานมัย ไปที่นั่นนานมัย (พูดถึงการเข้าไปทำงานที่โรงงานปั้นกระถาง) ประมาณหนึ่งเดือน

แก มันทำให้เราเปลี่ยนแปลงบ้าง วิธีคิดที่มันแตกต่างมากเลยนะกับคนที่นี่ มันได้หลายอย่าง อย่างแรกมันได้จากการเดินทางจริงๆ ด้วย ตอนที่ออกจากบ้านไปทำไปกลับ 4 ชั่วโมง ใช้เวลา 4 ชั่วโมง ซึ่งบางวันอยู่กับงานน้อยกว่าเวลาไปกลับอีก เวลาไปก็ลำบากจะต้องนั่งเรือ ต้องเดินต่อไปอีก มันก็เหมือนการเดินทางในเมืองซึ่งมันยุ่งยากนิด ๆ สนุกดี อีกส่วนหนึ่งคือการทำงานกับสถานที่ มีเค้าโครงมาจากแผนที่กรุงเทพ แต่ว่าผมก็จะไป drawing ที่โน่นด้วย ให้มันเหมาะสมกับสถานที่ที่ทำงานตรงนั้นด้วย

พี่แอน ความยุ่งยากในการเดินทางเป็น process ของงาน มันแตกต่างมัยกับการที่รู้สึกจะไปมหาวิทยาลัยทุกวันไปสอนหนังสือแล้วก็กลับ ... ไปแล้วก็กลับ

แก มันเหมือนกับว่าไปทำงาน การไปมหาวิทยาลัยมันเป็นการไปแต่มันไม่ใช่การแสวงหา แต่ว่าเวลาที่เรามาทำงานที่นี่มันเหมือนกับว่าเรากำลังจะหาแล้วก็จะกลับมา แล้วก็เริ่มที่จะไปหาอีกแล้ว

พี่แอน เค้าสอนอะไรหรือเปล่า ต้องให้เค้าสอนมัย แก ไม่ต้องให้เค้าสอนอะไร เพียงแต่เราอาจจะต้องถามเค้าหนึ่งว่าที่เค้าแล้ว บางอันมันบางเกินไปรีเปล่า

Rama IX Art Museum Foundation

แก จริง ๆ ก็ตอบยากมาก ถ้าจะตอบ ยากก็ง่าย ยากก็ยาก เคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่งเค้าอยู่บนภูเขาแล้วก็ถามคนเก็บชาว่า เก็บชาอย่างไรทุกวันเมื่อมัย คนเก็บชามองหน้า ไม่พูดอะไร แล้วก็เก็บชาต่อไป เค้าบอกว่าเค้ารู้สึกอะไรเยอะมากที่ไปถามคนเก็บชาแบบนั้น เพราะว่าเค้าเก็บชาอย่างนั้นทุกวัน บางทีเค้าตอบไม่ได้ว่าเค้าเมื่อมัย แต่เค้าต้องเก็บ

พี่แอน ชีวิตมันต้องดำเนินต่อไป

แก ผมอยู่ในเมือง ต้องยอมรับว่าผมมีผลกับงานมาก แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเวลาออกไปแล้วจะเป็นอย่างไร แต่ว่าทัศนคติที่มีต่อเมืองของผมมีทั้งด้านบวกและลบมัน บางครั้งมันตัดสินใจไม่ได้เลยว่าดีหรือเลวหรือมันไม่ดี

พี่แอน เราชอบเขาวงกต ... มันก็เหมือนดอกบัวเหมือนกันนะ

แก คนที่เกาะเกร็ดบอกเป็นดอกไม้ มีอีกคนหนึ่งเดินมาถาม อ้าวแล้วหัวลำโพงอยู่ไหน

พี่แอน แล้วเค้าเป็นคนที่นี่ ไหน ทำไมเค้าถึงคิดถึงหัวลำโพง เป็นคนต่างจังหวัดหรือ ก็ยังคิดว่าที่เค้าจะถามว่าสนามหลวงอยู่ไหน เพราะทุกคนจะไปตั้งต้นขึ้นรถเมล์ที่สนามหลวง หรือหมอชิต

แก คนเค้า เค้าจะเค้าอย่างเดียว คนที่นี่เค้าก็จะเป็นอย่างเดียว ต่างคนต่างไม่รู้ว่าจะอีกฝ่ายทำอย่างไรด้วยซ้ำ น่าแปลกมากก็คือ มันสามารถอธิบายความเป็นเกาะของเกาะเกร็ดได้อย่างดี ก็คือตอนแรกเค้าจะมาส่งผมที่บ้านตอนเอางานมา เค้าบอกว่าเค้าจะไปเที่ยวสนามหลวง ผมถามว่าสนามหลวงที่มีของขายกลางคืนก็คือคลองหลอด ขายตอนกลางคืนหรือเปล่า เค้าบอกว่าตอนกลางวันแหละ ผมบอกเขาว่าที่เดียวนี้เค้าไม่มีแล้ว

พี่แอน อวยุเท่าไร

แก ประมาณ 30 กว่า มันนานมาก ... จนผมตกใจ

พี่แอน เกาะทรงนั้นมันคืออีกเมืองหนึ่งเลย

อ. โจ เกาะเกร็ดมันคืออีกเมืองหนึ่งจริง ๆ

แก ตอนทีกระถางบูม เค้าทำงานหนักมาก คือทำทุกวันเลย

พี่แอน แล้วแกถามเขาว่าเขาเมื่อมัย

พี่แอน มันแตกสลายไปบ้างไหม

แก บางอันก็แตกเหมือนกัน

พี่แอน แล้วก็ทำใหม่หรือ

แก ก็มันมีจำนวนหนึ่งครับ

พี่แอน แต่มันต้องเผาไหม้ มันไม่ได้เป็นดินดิบใช่ไหม

แก ต้องเผาค่ะ สีมันจะออกมาเป็นสีส้ม ๆ เหมือนสีกระถาง

อ. โจ แผนที่ชุดนี้เหมือนเป็นภาชนะอย่างหนึ่งด้วย ซึ่งแกคิดว่าภาชนะนี้มันใส่อะไร

แก ใส่อะไร?

อ. โจ เออ ... เป็นภาชนะสำหรับใส่อะไร

แก ใส่ความคาดหวัง จริง ๆ แล้วที่ไปทำงานก็จะอยู่ข้าง ๆ แท่นนั่นเลย คนนั้นก็มาปั้นทุกวัน เราก็จะทำงานของเราข้าง ๆ เคยลองขึ้นไปปั้น แต่ยากมาก การปั้นกระถาง

อ. โจ แล้วแกคิดว่ามันเป็นเพราะว่าแกอยู่ในเมืองหรือเปล่า แกจึงทำงานในลักษณะนี้ การที่มีชีวิตอยู่ในเมืองในยุคปัจจุบัน มีผลกระทบกับแกต่อระบบความคิดหรือเปล่า

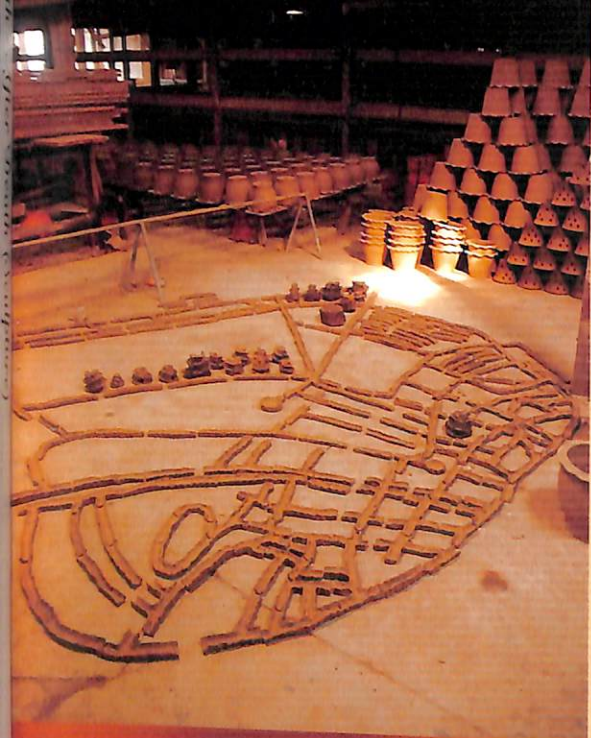
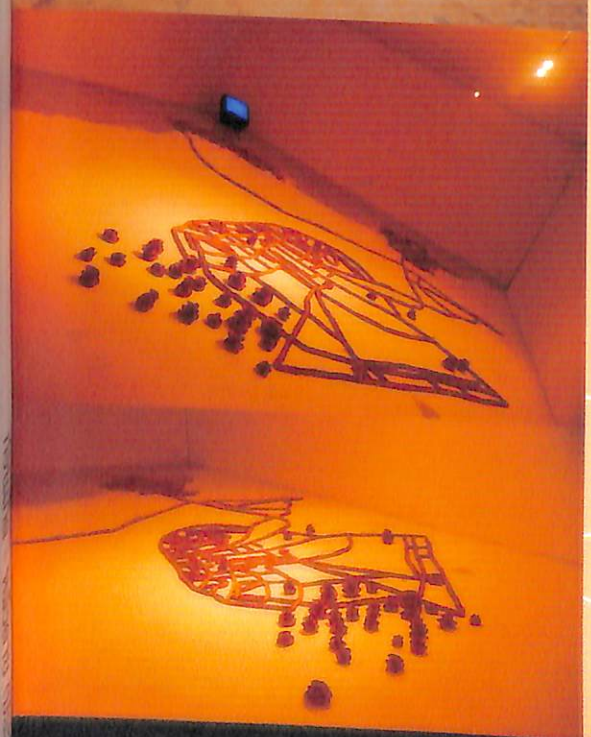
แก๊ง ไม่ได้ถาม
พี่แอน แล้วน้ำละแก๊ง
แก๊ง น้ำ
พี่แอน งานนี้ไม่มีน้ำเลย
แก๊ง มีครับ ต้องเดินผ่านน้ำ ดอนชนมาก็มาเรือ
พี่แอน มีการเดินทางตลอดเวลา
อ.โจ ข้ามจากเกาะเกร็ดมา
แก๊ง อ้อ ไม่ ไปส่งที่สะพานพุทธเลย
นั่งเรือมา
พี่แอน ตอนอยู่บนเรือนึกถึง
ตอนอยู่ในน้ำมัย

แก๊ง มันเหมือนกับการไปลอยอีกครั้งเหมือนกันนะ ตอนนี้ออกจากเกาะเกร็ดคลื่น
ไม่แรง พอเข้าเขตเมือง แรงมาก จนบางครั้งเรือต้องหยุด เพื่อไม่ให้คลื่นมัน
ปะทะมาก ถ้าคนขับเรือไม่เก่งก็อาจจมได้ ผมก็ไม่อยากเชื่อว่าทำไมมันถึง
เปลี่ยนระหว่างที่ 2 ที่ได้ขนาดนั้น เพราะว่าเค้าบอกว่าเรือมาก เรือในเมือง
มากกว่าเรือข้างนอก แต่เรือเนี่ยลำพังมันไม่น่าให้ผลกระทบ มันแรงกว่ากันมาก
มันวนว้ายแม้กระทั่งในน้ำพอมายอยู่ในเมือง
อ.โจ งานทุกชิ้นที่ผ่านมา มันจะอยู่นอก gallery space แต่คราวนี้ต้องไปสร้าง
เมืองใหม่ใน gallery แล้วเป็นงานแรกใช้มัยที่ทำงานใน gallery แบบเต็ม ๆ
แก๊ง เต็ม ๆ แต่ว่างานแรกคืองานที่เป็น cooler น้ำ เป็นชิ้นแรกจริง ๆ ที่จะต้องทำ
ในแกลอรี
อ.โจ เพราะว่า?
แก๊ง เพราะเค้าให้แสดงใน gallery

พี่แอน แล้วคิดถึงเรื่อง boundary ของตัวงานกับ space ใน gallery มัย
แก๊ง ผมมีปัญหาหนักก็คือว่า ไม่เคยทำงานในแกลอรี ไม่รู้ว่าจะรับมันเป็นอย่างไร ไม่เคยใช้ชีวิตในแกลอรีเลย แล้วมันก็เป็นปัญหามาก แต่พอมองอีกครั้งผมคิดว่าในเมื่อ
งานนี้ผมเบียดชีวิต ตอนที่เปิดแสดงงานมันก็เหมือนกับคนมาใช้ชีวิตอีกทีหนึ่ง อีกด้านหนึ่งผมคิดว่ามันเหมือนเป็นห้องๆหนึ่งมากกว่าที่จะเป็น gallery เพราะคนที่มาดูก็
ไม่ได้มาดูมาก คนที่จะมาดูจริง ๆ คือคนที่มียูทูบจริง ๆ ก็คือ นักศึกษาเค้าไม่สนใจว่า gallery คืออะไร ศิลปะคืออะไร แปลกดีที่เข้าไปดู มันเหมือนกับข้างนอกเหมือนกัน
อ.โจ อันนี้สำคัญ เราจะต้อง realistic เกี่ยวกับสาธารณชน อย่าคาดหวังอะไรมา ... อันนี้อาจจะนอกประเด็นหน่อย แก๊งคิดอย่างไรกับคำว่าศิลปินในปัจจุบันนี้
แก๊ง ผมอาจจะไม่ค่อยมีปัญหาเกี่ยวกับคำนี้ เพราะว่าเวลาที่เค้าเรียกว่าศิลปิน ผมก็เป็นผมอยู่ เค้าเรียกว่าเป็นอาจารย์ก็เป็นผม เค้าเรียกว่าแก๊งเลย ๆ ก็ยังเป็นผมอยู่
อะไรก็ได้ จะเป็นศิลปินก็ได้ หรือเรียกเป็นอาจารย์แล้วจะมีอะไรพิเศษให้เรา บางครั้งก็ไม่ค่อยมีปัญหาเท่าไร สำหรับตัวผมจะเป็น
พี่แอน แล้วโจละ

อ.โจ เราไม่สนใจคำนี้ เราไม่ชอบคำนี้ในช่วงแรก ๆ เอาแบบคนทั่ว ๆ ไปนะไม่ใช่พวกเรากันเองนะ ได้อินคำว่าศิลปินแล้วจะนึกถึงอะไร
นักร้องก่อนเลย นักร้องคารา คือถ้าถามว่ารู้สึกอย่างไรกับคำว่าศิลปิน ไม่อยากใช้คำว่าศิลปิน เพราะมันไม่ define อะไรได้เลย
ตลอดเวลาที่ผ่านมาผมพยายามจะบอกว่าไม่ต้องเรียกเราว่าศิลปินเลย มันไม่เกี่ยวกับ บางทีต้องเรียกตัวเองว่าศิลปินด้วยเงื่อนไขทางสังคม
เท่านั้นเอง จริงๆแล้วมันไม่มีอะไรกับคำว่าศิลปินมันก็แค่คนทำงาน มันก็รู้จักที่จะทำอะไรบางอย่างออกไปเท่านั้นเอง
แอน มันก็คืออาชีพหนึ่งแหละ
อ.โจ อ้อ ... มันก็คืออาชีพ แต่บางคนคิดว่ามันยิ่งใหญ่
แก๊ง จริงๆแล้วถ้ามันใหญ่จริงก็ตื่น
อ.โจ เออ ... มันใหญ่ไม่จริง
แก๊ง มันใหญ่จริงแล้วขึ้นรถไฟฟรี ดูหนังฟรี กินอาหารฟรี อย่างนั้นจะอยากเป็นมาก
พี่แอน ได้รับคำชื่นชม
อ.โจ ความชื่นชมกินไม่ได้
พี่แอน อยากให้พูดถึงคำว่าศิลปินกับ curator ตอนที่เรากันเมื่อตอนกินข้าวกลางวัน คำว่าศิลปินเหมือนจะมีอัตราสูงมาก พูดถึงเรื่องการทำงานกับ
curator แต่ละที่ซึ่งจะมีปัญหาตลอดเวลาหรือว่าคนที่ไม่เข้าใจงานเราจนตรงนี้ไปเขววนข้างใน-ข้างนอก ก็มันหนึ่ง ไม่แน่ว่าที่ไหน
ศิลปินหาสิกาแพงไปได้ครั้งหนึ่ง แล้วcurator บอกว่า paint ได้ยังงี้ เค้าก็บอกโอเคกันหยุดแค่นี้ คุณเป็น curator และผมเป็น artist
อ.โจ อันนี้เราดู เรามีประสบการณ์
พี่แอน คุณเป็นใคร ผมเป็นใคร
อ.โจ มันไม่ขนาดนั้น จริงๆแล้วบทบาทของ curator กับบทบาทของartist โดยเฉพาะเราเนี่ย เราทำงานทั้งสองส่วน แล้วเราชัดเจนมาก
อะไรคืออะไร โอเคถ้าศิลปินคนนี้คิดว่าจะหาภาพให้เป็นที่แล้ว curator มากถามว่าทำไมถึงหาสิ มันสามารถคุยกันได้ มันคือนิสัยของ
แต่ละคนด้วย มันไม่ได้อยู่ที่ว่าคนนี้เป็นศิลปิน และคนนี้เป็น curator มันคือการ communicate แต่ถ้าเราติดกับ boundary ของตัวเองมากเกินไป
มันเลยกลายเป็นปัญหา จริงๆมันไม่ใช่ตัวศิลปินอยากจะทำทั้งผาหนึ่งแต่ curator บอกงานนี้มันน่าจะแบบเหมือนห้องถนน
มันน่าจะปล่อยเปลี่ยน ศิลปินก็บอกว่างั้นแค่นี้ ครึ่งกับครึ่งมันก็ออกมาเป็นภาพเหมือนทำไม่เสร็จ ซึ่งมันก็เป็นการทำงานร่วมกันอย่างหนึ่ง
ถึงแม้ว่ามันจะ communicate กันไม่ชัดเจน
พี่แอน แต่เราชอบอันหนึ่งที่โจพูด ก็คือว่า communication เป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะการทำงานกับคนเยอะๆมันเป็นเรื่องที่ จะต้องปรับเปลี่ยนไป
ตลอดเวลา เปลี่ยนอะไรได้ถือว่ามันสำคัญกับการใช้ชีวิตเหมือนกัน
แก๊ง มันเป็นนิสัยของศิลปินด้วยเหมือนกัน
พี่แอน การเดินทางของแก๊งจะหยุดไหม
อ.โจ ตอนที่กำลังจะเตรียมตัวไปอยู่ในอีก context หนึ่ง
พี่แอน มันในช่วงต่อของชีวิตนะ
แก๊ง ไม่รู้ ... ชีวิตไม่เคยหัก
พี่แอน ชีวิตไม่เคยอะไรนะ
แก๊ง ไม่เคยหัก เลยไม่ต้องต่อ
พี่แอน ไม่ต้องต่อ ไปเรื่อย ๆ แต่มันคง
แก๊ง ไม่มันคงหรือ
พี่แอน ใช่ ... มันไม่มันคงหรือ ออกมามันคงไหม
แก๊ง เลยๆครับ คิดว่าไม่รู้สึก อยู่กับความไม่มันคงมานาน ถ้าอยู่กับความมันคงแล้วอาจจะไม่มันคงก็ได้ ถ้ามันคงแล้วมันคงแบบรู้สึกไม่คุ้น
พี่แอน นี่คือการปรับชีวิตของแก๊ง แล้วแก๊งคิดถึงกับเรื่องโลกที่มันแบบ global
แก๊ง ผมว่าบางครั้ง เร็วไปก็ไม่ได้

พี่แอน มั่นเร็วไปสำหรับเก่งมัย

เก่ง ไม่เร็วหรอก ไม่รู้นะผมไม่เคยอยู่ที่อื่น

พี่แอน มึงงานวิจัยออกมาเยอะมากว่าความเป็นโรคภูมิแพ้เยอะขึ้น หรือคนเป็นโรคเหน็บเหนียวมากเกินไป ทั้งๆที่เค้าไม่ได้ไปไหนเลย แต่อยู่กับความเร่งรีบตลอดเวลา

พี่แอน รถไฟฟ้ามันทำให้ชีวิตดีขึ้นแต่ไม่ได้ทำให้คนหายเหนื่อยเลย อันนี้เราคิดว่ามันไม่ประสบความสำเร็จสำหรับการขายของบนสถานีรถไฟฟ้า เพราะว่ามันไม่มีใครไป hang out ตรงนั้นเท่าไร

อ. โจ ก็เห็นมุมมองที่ต่างไปเหมือนกันนะ เราอาจจะไม่เคยเห็นชั้นที่เป็นลานจอดรถชั้น 3 ชั้น 4 ของหลายๆตึก

พี่แอน เราเห็นชั้น 3 ของบ้านทำกิจกรรมอยู่

เก่ง มีทางที่มาจากหมอชิด บนถนนพลโยธิน มันมีตึกแถว แล้วก็บ้านที่ไม่เคยเห็นมาก่อน สวยมาก บ้านโบราณ ที่กว้างมาก สวยมาก ตึกแถวข้างหน้านั้นบังหมด

อ. โจ เออ แล้วงานอะไรใหม่ๆชื่ออะไรนะ

เก่ง You Are Here

อ. โจ แล้ว Here ของเก่งคืออะไร

เก่ง ที่นี้ไงครับ มันมาจากแผนที่ ที่มันจะมีตำแหน่งของคนนะครับ แล้วก็เล่นกับสถานที่ เวลาผมถามว่าที่ไหน ก็ที่นี้ แล้วมันก็ here ได้ทุกที่ เพราะเวลาเราไปที่ไหนก็ here ที่นั่น

พี่แอน แต่เก่งสนใจเรื่องนี้มานานแล้วนะ จำได้ป่าวตอนที่เก่งไปแสดงงานที่ทะเลาะกัน เก่งบอกว่าเก่งไปเก็บแผนที่ ถ่ายรูปแถวคลองหลอด

เก่ง ใช้ครับ ถ่ายรูป งานเป็นแป้ทำด้วยหนังวัวชื่อ The Cow แล้วก็ถ่ายรูประหว่างเดินทางที่มาจากแถวสีลมไปที่ทะเลาะกัน เค้าจะมีการแสดงของเก่าในห้องนิทรรศการด้วย ผมเลยถ่ายรูปให้ดูเค้าให้เข้ากับบริบทของพื้นที่

พี่แอน นักประวัติศาสตร์บางคนบอกว่าเราไม่ได้มาจากไหน เราอยู่ที่นี้ เราไม่ได้ย้ายมาจากไหนเค้าอัลไต

เราอยู่ที่นี้ต่างหาก แต่มันคือการค้นพบอันหนึ่งเหมือนกันนะเก่ง เหมือนแต่ก่อนที่เก่งเดินทางตลอดเวลา เหมือนจะไปหาอะไร จริงๆแล้วมันอยู่ตรงนั้นต่างหาก

เก่ง อยู่ตรงไหนล่ะ ... มันก็อยู่ตรงนั้น

แอน ไม่ แต่วิถีชีวิตของคุณคือจะไปอยู่ตรงไหน จะไปถึงตรงไหน เก่งจะไปถึงตรงไหน แค่นั้น

แต่ขณะนั้น ณ ที่จริงนะ ลอยอยู่ตรงนั้นแหละ ผักตบก็อยู่ตรงหัวนั้นแหละ

เก่ง ตี๋มัยชื่อ

แอน ตี - ตี

อ. โจ มันก็ชัดเจน เป็นการอิงแผนที่ด้วย

พี่แอน เก่งแล้วเก่งรู้สึกยังงั้นกับคนในวงการศิลปะ หรือครุศิลปะที่แบบเค้าไม่ได้ไปดูอะไรเลย

เก่ง ผมแรก ๆ ผมก็มีคำถามนะ อย่างที่พี่แอนถาม สมัยที่ผมเป็นนักศึกษา มันเหมือนกับที่ผมไม่เคยเข้าใจคนทำประติมากรรมก่อน ว่าอันนี้สวยกว่าอันนั้น พุดไปมันก็ต้องเบื่อดีตรงนั้นใจเหวอ พุดไปพุดมามันก็เหมือนเดิม แล้วผมก็มีโอกาสเจออาจารย์คนหนึ่ง ซึ่งเค้าทำประติมากรรมก่อน ผมก็คุย เขาเหมือนกับคนที่หลงใหล ไม่ใช่ผิดนะ แต่มันมีโลกอันหนึ่ง

พี่แอน หลงใหลที่จะทำก่อนๆนี่ออกมา

เก่ง มันหลงใหลตั้งแต่กระบวนการ ตั้งแต่วัสดุ มันไม่ใช่ขี้ผึ้งมันก็มีเส้นที่แบบหนึ่ง กลับมาที่ทำไมไม่ไปดูงาน ผมว่าเค้าก็หลงใหลคนละแบบกับเรา

อ. โจ บางทีให้ไปดูงานเขา เราอาจจะไม่ไปก็ได้ เพราะเราหลงใหลในอีกแบบหนึ่ง

พี่แอน ก็ยังดีที่เขายังหลงใหล เขาก็ยังไปดูงานแบบที่เขาหลงใหล มันเป็นเรื่องที่ดี

เก่ง ถ้าเกิดมาดูงานทุกอย่างก็ ...

พี่แอน ก็แน่นอนสิ เหนื่อยจะตาย

เก่ง ถ้าเกิดเขาเปลี่ยนใจ ผมจะทำยังไง เค้าก็มาแย่งงานผมทำ มาลอยเลยอะไรอย่างผม

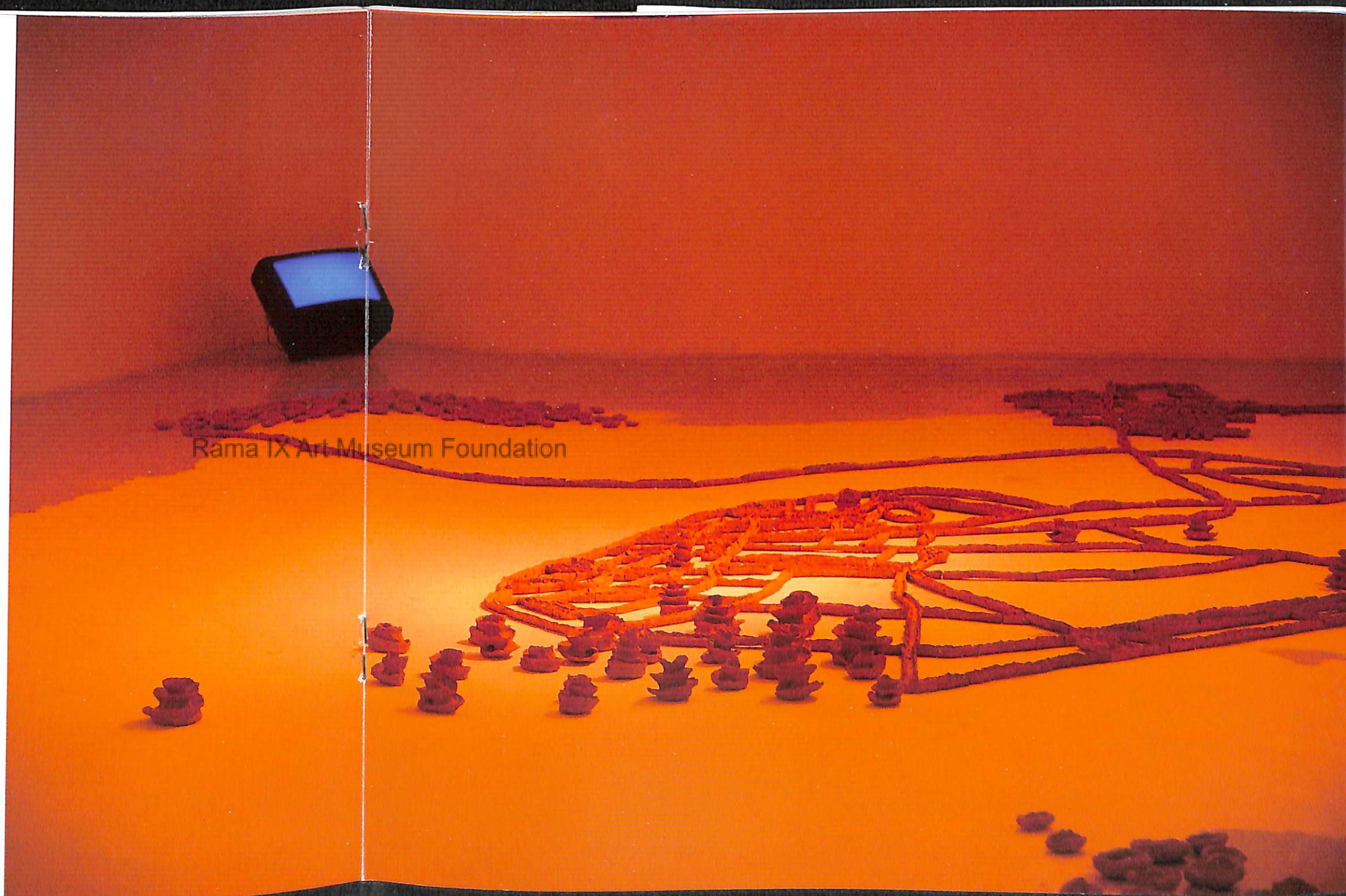
พี่แอน คงไม่มีใครเค้าคิดอะไรบ้างแบบนั้นหรอก ช่วงภาพคนที่เคยเจอเก่ง เค้าสงสัยมากเลยนะ ว่าทำไมเค้าจะต้องถูกสั่งงานให้มาถ่ายรูปคนลอยน้ำ แล้วเขาก็สงสัยว่าเก่งลอยทำไมเพื่ออะไร และเขาไม่รู้ว่าเขาจะ capture งานเก่งยังงั้น พอเราอธิบายไป เขาก็ไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไง เค้าไม่เข้าใจ แต่ในที่สุดเขาก็ capture งานเก่งออกมาได้

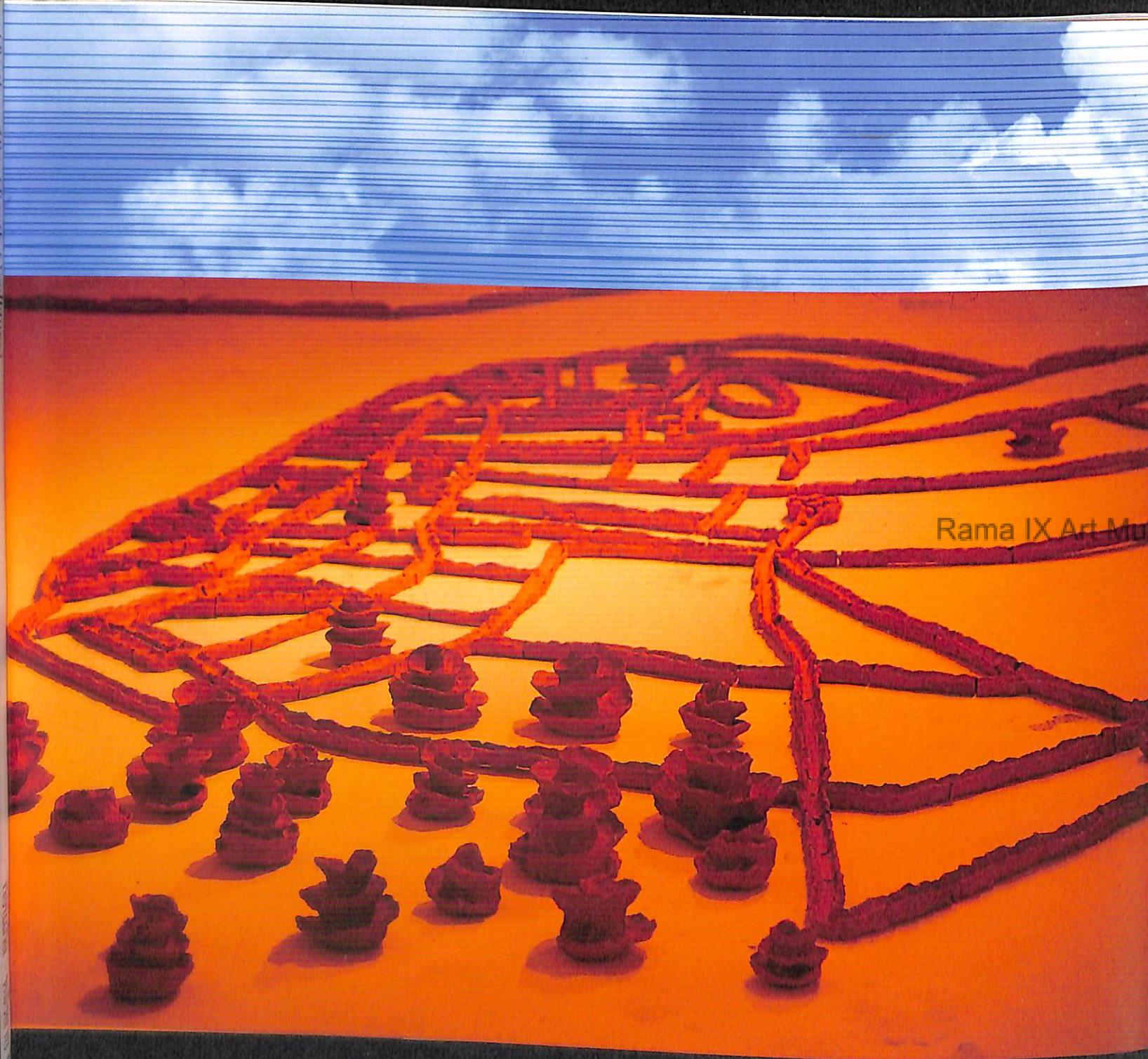
อ. โจ เอาละ พอแล้ว

you are here!

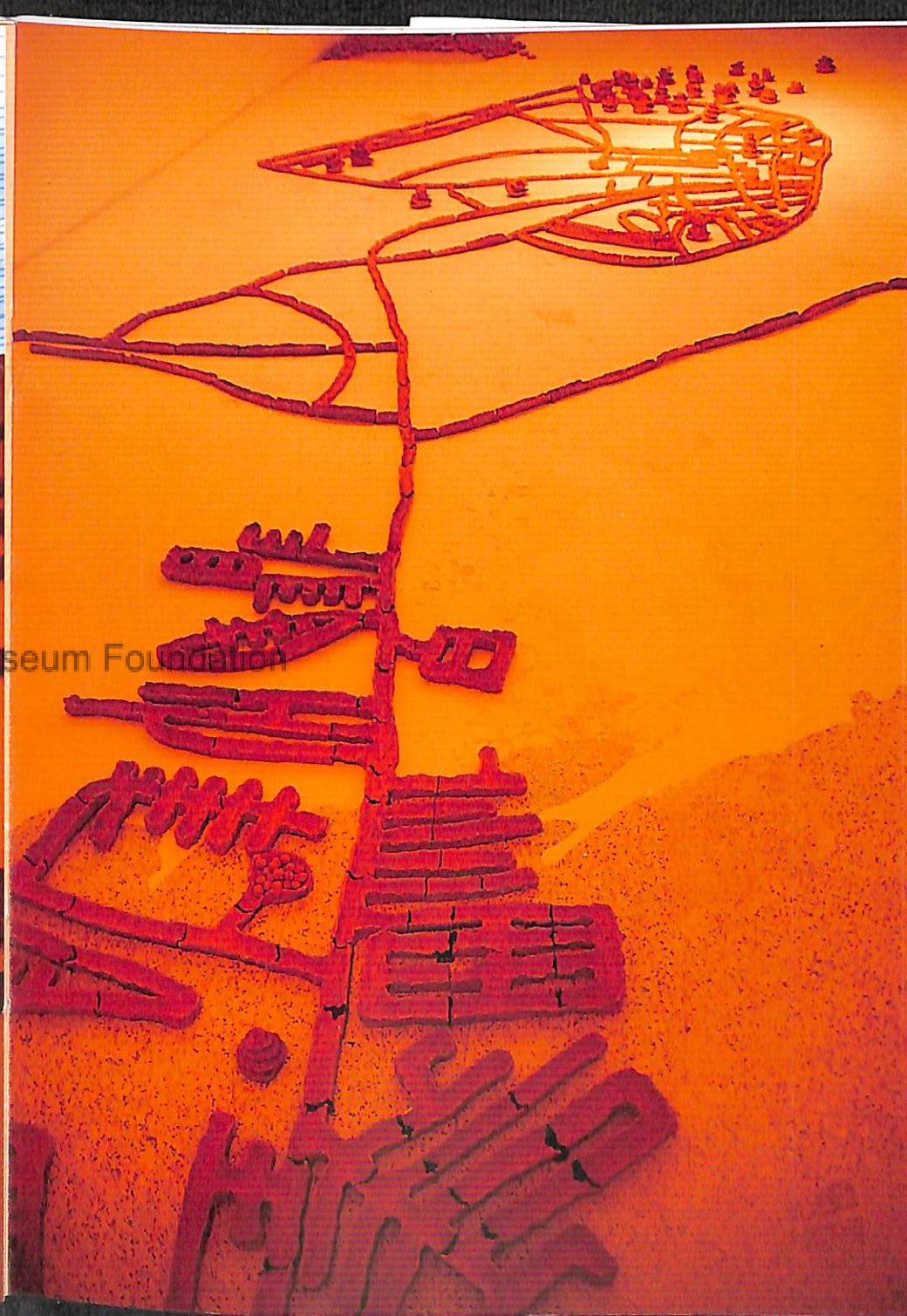
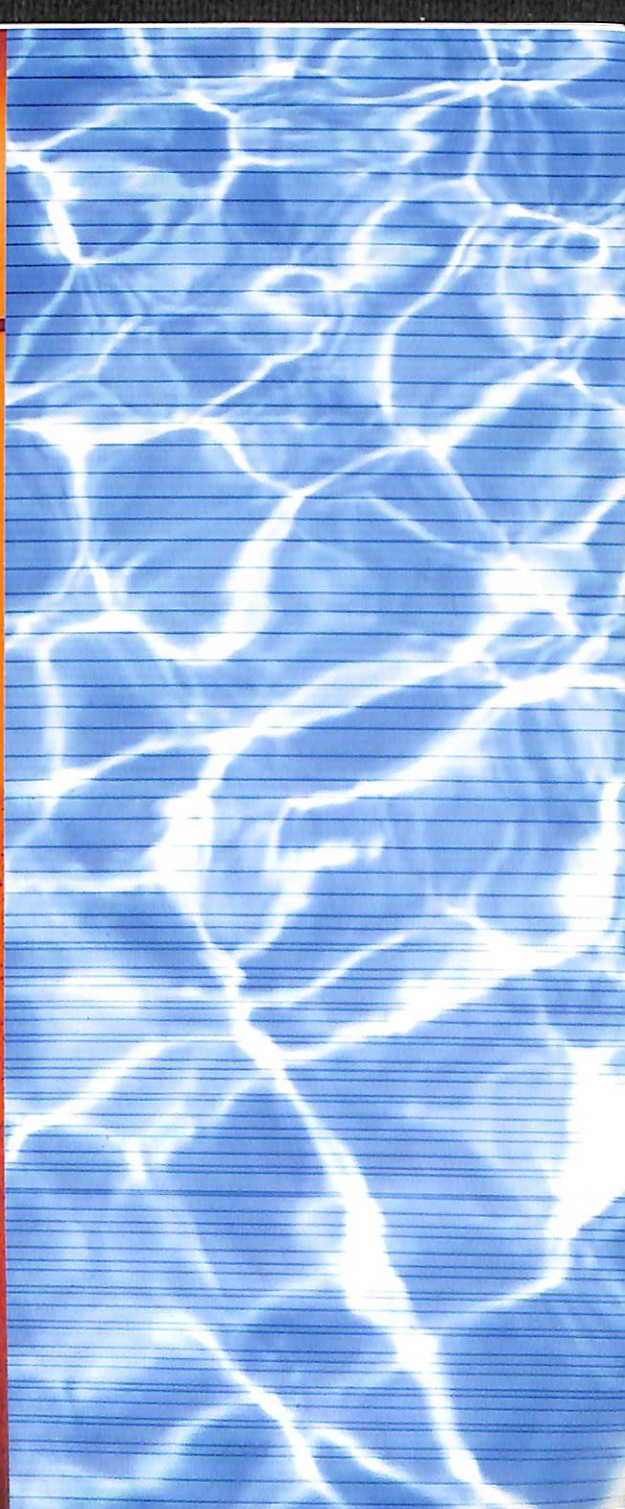
Plates >>

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

Kata Sangkhae

Born 1976, Bangkok

Adress : 28 Tedsaban sai 2 Road, Kanlaya, Thonburi, Bangkok 10600 Thailand

Email : kata_sangkhae@hotmail.com

Education :

1995-98 : Studied at the School of Fine and Applied Art, Bangkok University, Bangkok [B.F.A.]

1999 : Lecturer at the School of Fine and Applied Art, Bangkok University, Bangkok

Honors & Awards :

1998 : [The prize], "The New Expression in Thai Contemporary Art" The collaboration between a group of Japanese artist and the Department of Art Theory, Silpakorn University, The Gallery of the Faculty of Painting, Sculpture and Graphic Arts, Bangkok

Individual exhibition

1999 : "Water room project ", Wong Wien 22, Bangkok, Thailand

2000 : "You Are Here", Bangkok University Art Gallery, Bangkok, Thailand

Selected exhibition

1999 : "As yet unnamed, not yet inprogress", Project 304, Bangkok, Thailand

: "First" Photography Bar, Pomprab, Bangkok, Thailand

: "salon show" Project 304 [new space], Bangkok, Thailand

: "FAB"National Gallery and Bangkok University Art Gallery, Bangkok,Thailand

: "Redman swimming II", "Cities on the move 6", Chao-Pra-Ya river and Tadu Gallery, Bangkok,Thailand

1998 : " Classroom" various school, Bangkok, Thailand

: "Grounding" Photography by emerging artist, curateed by Chitti Kasemkitvatana, About Studio, Bangkok Thailand

: "Witches Stuff", curated by Mointien Boonma, Project 304, Bangkok, Thailand

: "Grounding II" About Cafe, Bangkok, Thailand

: "Book" Old Kurusapha Publishing Publishing Building, Bangkok, Thailand

: "The new Expresstion in Thai Contemporary Art" The collaboration between a group of Japanese artists and the Deparment of art Theory, Silpakorn University, The Gallery of the Faculty of Painting, Sculpture and Graphic Art Bangkok, Thailand

: "City on the move" a collaborative project with Chitti Kasemkitvatana and Panu Boonpiputtanapong, curated by Hou Hanru and Hans Ulrich Obrist, P.S.1,New York, USA.

: "Ta-lad-nad-sil-la-pin" Anniversary 25 years 14 October, [Project 304], Sa-nam-luang Bangkok, Thailand

: "Kidthung" Wan-Ngam-Thee-Sam-Prang, Talapat Sugsu School, Bangkok, Thailand

Bibliography

Phatarawadee Phataranawik, " Polar Opposites", The National, Focus Section, Monday, March 9, 1998, p.C1

Wanphen Sreshthaputra, "Cities on the Move" brings art to Bangkok, Student Weekly-Bangkok Post, Feature, Vol.Xxx, No.40, Monday October 4,1999.p.18.

Phatarawadee Phataranawik, "The Art That Moves", The Nation, Focus Section Tuesday, October 5, 1999,p.C1

Pinanong Panchuen,"How it will be like if Bangkok has legs?", Kruengthep Turakij : Sunday Bangkok,Cover Story Sunday, October 11, 1999.p.8.

Pattara Danutra, "Movin' and shakin", Last weekend's opening of " Cities on the Move 6" [COTM 6] was extremely hard works for spectator ", Bangkok Post, Outlook Section-Arts, Wednesday, October 13, 1999,p.8.

"Redman risks his own life, swimming in the river", Kruengthep Turakij :Joot Pra Gai, Tuesday, October 14,1999,p.5.

"End of Century", Summer Magazine, Issua 2, January, 2000,p.69.